

S. szám.

Február 25. 1877

Megjelenik minden **vasárnap** másfél iven sokféle képekkel ellátva.

Előfizetési ár : Egész évre jan. dec. **8** frt, 6 hóra **4** frt, 3 hóra **2** frt. Egyes szám 16 kr.

Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvtárban. **Kiadó-hivatal** : Pest barátság-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja** : 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XX. évfolyam.

Jön a muszka!

HATSZÁZEZER orosz esataorditása
Veri a Fekete tengert hullámmásba.
Bessarabiának hajlik-inog földje,
Egész ágyu ezred szörnyü sulyját nyögve.
Az északi Obtól le a szenyynes Prúthig
Nyargaló lovakok ménsörénye úszik.
S az eget ökleli dárdák rengetegje. —
Sötét Ejszak dől itt világos Keletre!

Nézd, mint lesi ura² parancsát e horda,
Xerxest és Tamerlánt félő ember-csorda,
Kiknek Oláhország csak keskeny országut,
Lovuk elgázolja ha rajt végig száguld;
Ők az ellenségben kétségbesve dülnek,
Mert urok löveti, ha visszafordulnak;
S elnézve e hydrát Kisenevnek halmán:
A fehér czár sápad ön roppant hatalmán.

S e czár-pápa, a szláv Isten helytartója,
Áll hadában, hamis fenséggel befolyva,
Villámként kiölti már hatalmas ujját:
S nosza a riadó trombitát megfujják.
Fekete zászlóul közötté az árnak
Leng végrendelete a nagy Péter czárnak.
S a mint kitor az ár veszett rohantában:
Az egész Ó-világ meginog sarkában.

Hej csak ronts, szakadj le! vár a magyar s ozmán,
Haragvó aczélunk szikrát tajtékozván!
Lássuk, hogy ki szolgák karjával verekszel:
Birsz e a félholddal és kettőskereszttel!
Lesz e a fegyvernek oly kezekben éle,
Mely a durva jármot még nem is veté le.
A harczok istene, lássuk, mosolyg é rád,
Kít vér szenyneyez, mint a szabadság hóhérát!

Kaukázus, cserkesz föld szabad népét ölted,
 Bőszült vad! minden faj kipusztult körülted.
 Fejfáid legyenek azon akasztófák,
 Mikre hőseid a mi hősünket húzták!
 S e vérszomj nem is volt t e n bőszi furiátok: —
 Bérenczi más dühös baromnak valátok,
 Hogy a történelem példának írhasssa:
 A hóhérnál csak egy vérengzőbb: — inassa.

Csontunkat emészti, — halljad véres vandál, —
 Gyilkos bosszu és düh, mióta megrontál!
 Erünkben, hol egykor a szabad vér forga,
 Egy emberöltője méreg van elfojtva!
 Ez miként a vulkán: tör ki most és önt el,
 És fojt meg kegyetlen égető özönnel.
 Ott nem marad élet, haragunk hová ér,
 Lelked sem elég díj Világos gyászáér!

Előre, Attila és Árpád nevével,
 S a hány hősünk éltét kötéltek vevé el!
 Hí dicsőség, sarkal bosszu és gyalázat,
 Karunk el nem lankad, szemünk nem hibázand!
 S ha porban vonagló testetek a végső
 Halálküzdelenben irgalmat voln' kérő:
 Gyáva áruló, ki titeket megszánná,
 Szabadság ördögi, nemzeteknek átka!

Don PEDRÓ.

Török dolgok.

(Egy kis historiai visszapillantás.)

Magam is ott voltam azon a nemzeti ünnepen, melyen Konstanczinápolyban járt lelkes magyarjainkat fogadtuk Nagykörösön.

Ma a testvériség ünnepét üljük, küldjük a táviratokat Abdul Kerimhez, ámbár nem tudjuk, hogy nem találja e az Brindisiben. — Küldtünk kétszáz év előtt is, hanem biz azok akkor másként hangzottak.

Piski István uram például egy sertésfarkot küldött Ibrahim agának, a mire Ibrahim aga így válaszolt:

»Azt mit én nekem költed, bestye, hitetlen, rossz Kurafi, nem érdemlem én azt. De azt te aggo apád azt volt te is azt vagy. Immár azt te neved nem Piski István, hanem kurta disznó.«

Egy másik kollégája ennek a jó urnak hasonló curialis tectussal biztatgatta bíró uramat az engedelmességre:

»Hamiséletű disznó! Immár egynehány levelem ment hozzatok azon sánta disznóért, miért hogy ennyit vártok s nem hoztatok hitetlen ebek, meglátjátok, hogy sereget kiküldök rajtatok, mint a disznókat összeköttelek, azt tömlőcz fenekén elotvasztalak benneteket.«

Ez bizony furcsa curialis stylus volt, hanem akkor ilyenhez volt szokva a világ. Nem is vették valami nagyon komolyan, hanem azért mégis megsóválná a fejét az a reperálás alatti torony, ha lát-

ná azt a török zászlót az ünnepélyes lakoma ünnepélyes teremében. Mert hát olyan formán vesszi az ki magát, mintha Napoleon herczegnek Firenzében rendezett lakoma alkalmával a sedani jelvényekkel díszítették volna fel a termét.

De hát miért épen ez a torony csóválná meg a fejét, már ha t. i. volna? Azért mert vele mintegy 200 esztendő előtt a legcuriosusabb dolog történt.

Vasnaki Szabó uram ugyanis jónak látta megszindelyeztetni, mert félt, hogy leszakad; de ime az érdemes szubasi meglátja az új zszindelyt, besugja a nazurbegének, ez sem röst, kiküld néhány szubasi zsandárt s Vasnaki uramat fogva viszik Budára, ezért a merényért, hogy a templomra új zszindelyt tetetett. Sok pénzzel tudta kiváltani a jámbor férfit a kalodából az amplissimés.

Akkor az úgy történt jól, a hogy megtörtént, — s most így van jól a hogy van. Allah nagy, áldás-sék neve!

Tisztelettel maradván a tisztelt szerkesztőség
 öreg szolgája.

Vasnaki Szabó Menyus.

Különböző honboldogítás.

Lónyai mig kormányon volt, nem tudta boldogítani a hazát, de ő maga boldogult.

Tisza boldogítaná a hazát, de maga nem boldogul.

Sennyei majd addig fogja boldogítani a hazát, — mig az megboldogul.

Már csak fogjuk meg: mert kár a kordéért.

Konstantinápolyi emlékek.

(A P. N—ló levele.)

Konstantinápoly, 0008 reggel.

Hölgyeim! Uraim!

Ugye nem tudják, mik azok a köpekek?
Persze hogy nem.

Ugye leírjam? azaz — (papa gyere be!) elmondom rögtön.

Nem is sejtik, hogy mik lehetnek azok a köpekek?

Nem.

Tudtam. De azért ne szomorkodjunk, hiszen én gyönyörűen leirom. (Nagyuram jöjjön már be.) Mert én igen kitűnő zoologus vagyok. Darvint, Lyellt, Huxleyt, Hacckelt már majd hogy el nem felejttem.

Verőfényes nappali nap sütött az ég egyik felső sarkán, a márvány tenger egészen tejben uszott. A szél nagyon szépen hallgatott, csak a vitorlák remegtek mint a nyárfa (*Pinus silvestris*) levele. Lent pedig iszonyú, hallatlan sár volt — nyakig azaz — a hasamig; — igen, csak a fülem látszott ki belőle.

Hölgyeim és uraim! Ne remegjenek: a kalocsnim, (szerencse, hogy nem volt az enyém), gondolják csak, egészen vizes volt; borzasztó!

A nap mindég erősebben sütött, mert verőfényes nappal volt, csak én vettem észre a láthatáron valami kis foltocskát; no talán délibáb volt az egész — szót sem érdemel.

Én kettőt léptem míg más csak egyet.

De még valamit láttam a dolmedzs utcán.

Tudják, hogy kik voltak?

Nem.

Megmondjam?

Meg.

Hát megmondom. Azok az izék nem voltak mások mint kutyák, *) de nagyon éhesek voltak.

Szegények, sirtak.

Én tudom miért.

Jámbor keresztényhez méltón fáj a szívem.

De ők nem tudták, hogy miért.

Másnap — mint tudni illik ma, elmentem a virstlishez, és vettem három mázsa hurkát és a nyakamba akasztottam, és ezt mondtam, de hangosan, hogy megértsék: No fiuk csapunk ma lagzit!

És ők megértették — igen okos állatok.

Erre azután közibök vágtam a hurkát — csak úgy rengett a talaj — és a hurka szétpattant mint a hólyag.

A többbit önök is fogják tudni.

*) (*Canis familiaris*? Különbösen a speciést nem határoztam meg teljesen, mert a fülük sokkal hosszabb volt a farkuknál.)

Hanem azért nagyon megharagudtam, mert összevesztetek a himpellérek! Nem hogy barátságosan felosztották volna magok közt egyenlő részre, hanem még össze is verekedtek. Ez az egy a mi kellemetlenül hatott reám Konstantinápolyban. Különösen az egyik csúful viselte magát, különben úgy nézett ki mint Schoppenhauer, nem veszem tehát rossz néven tőle.

De ez még nem elég, mert a hogy a hurka eltűnt, nekem rontanak, mint ha én lettem volna oka az egésznek; hanem én bölcsélet-hallgató létemre kifogtam az ő eszükön, mert usdi vesd el magad, beszaladtam egy üres házba, de azért nem félttem egy cseppet sem.

Most már tudhatják, milyenek lehetnek azok a köpekek.

Lót Kalamuszi Béla.

PAPIRSZELETEK.

— Szücs vagy Lukács? Lukács vagy Szücs? Mint tudatik, e két nevet a konstantinápolyi argonautáink két korifeusa viseli. Vita folyt valahol, hogy ki áll előbb: Szücs e vagy Lukács?

— Tessék elhinni, hogy Lukács Szücs föllött áll, szól valaki.

— Lehetetlen! mond más valaki. Az *e v a n g e l i u m o t* csak nem akarja megczáfolni, s abból tudnia kell, hogy Lukács föllött mindig áll *v a l a m i*.

*

— Egy vámhivatalnok levele. (*Beküldetett.*) Tisztelt szerkesztő ur! Épen a Szikszainál ebédeltem, a mint egy hivatalnok társam örömtől ragyogó arccal mondja, hogy azt beszélük mint biztosat, hogy a vámház bedőlt. Négy millió porban sárban fetreng. A bécsi kőfaragónak 38 ezer forintnyi csámpás szobrai szétzúzott tagokkal hevernek az épület romjai körül.

Vivát Soroksár! Nem fog többet nyomorgatni 100 meg 100 szegény hivatalnokot a reuma, a melyet a méregdrágán fizetett mesteremberek ablak-és ajtófáin át baj nélkül betánczoló téli szél hasogat. Mennyi nyereség az államnak! Nem kell maholnap roppant összegeket költeni a reparatióra s szegény tintafoyasztó had óva lesz a zivatar fuvalmaitól. Nem fognak naponként százszor kísértetbe jönni arra való nézve, hogy szidják miint a répát a sok 10%-es árkhitektust, kőmivest, asztalost, kőfaragót, stb. A szép álom eloszlott... csak néhány száz forint lett semmivé téve. Csak is egy szélfogó, — s bennünket továbbra is szabadon bántalmazhat a szélvész.

V á m o s.

BÖJTI HIREK.

☉ **A török-magyar szövetség** bensőségének demonstrálása végett a magyar ember ezentul Allát meg Mohamedet is fölveszi — a káromkodásba.

☉ **Az új alkotmány** hatásának tulajdonítják Európában, hogy Mithad valódi kereszttyéni türelemmel viseli sorsát.

+ **Senyneyi ő szentatyaságához** a napokban néhány láda szállitmány érkezett. A felbontott ládák papi neheztelményeket és szentelt fricskákat tartalmaztak.

≈ **A Duna vizállása** imponans. Némely napilap is uszik már a — deficzitben. A közönség is torkig van már a muszka szerénységgel. A tanács legutóbbi ülésében elhatároztatott hogy a »Borszem Jankó« szerkesztőségében felszapórodott vizet kigőzszivattyuzzák. Lehetetlen.

☉ **Konstantinápolyban** gyorsirodát szerveznek, hogy a gyorsan történő trónváltozásokat és politikai változatosságokat idejök lehessen gyorsan följegyezni.

☉ **A török alkotmányba** ez új pontot akarják becsusztatni:

»Minden szultán addig uralkodik, míg egy csibuk dohányt kiszí; — gondoskodva leend, hogy a csibuk minél kisebb, a dohány minél kevesebb és a szívás minél gyorsabb legyen; — természetes, hogy a szultán csak addig élhet, míg uralkodik!«

≈ **Szemtanuk** állítása szerint Gyulai Pál naponta magasabb lesz. Oka ez abnormitásnak sem a kürtös kalapban, sem a czípő dupla talpában vagy tripla sarkában nem kereshető; az abban rejlik, hogy agyvelejének képzelődő erejét mindennap feljebb csavarja. A nyaka-csigája már rendkívül el van csigázva. Valóságos csiga-óriás, aki nem a maga, hanem az Akadémia házat hordja a hátán! Kis emberekhez nagy ideák illenek!

☐ **Azt mondják** hogy Ausztriában nincs szabadság. De hát nincs-e ott mindenkinek szabad — keze? Csak érteni kell a módját.

— **Mint hogy a farsang** mindég ott végződik, ahol a böjt kezdődik — a böjtött egyszerűen ki kellene a naptárból törölni.

+ **Nápolyt látni** és — meghalni! gondolja Mithad, és Nápolyba utazik.

≈ **Donadio** kisasszonyt nem birták gout-olni; Grácban, mert nekik Gallmayer tetszik. A kit kegyelnek a gráciák: nem a gráciák!

☉ **Látszik**, hogy nem való »en bon compagnie« az a török: soha sem viselheti magát *fergetlenül*.

Ad rem.

— Ugyan te Borszemjankó, minden kormányt magasztaltál eddig, mért szidod épen ezt a mostanit? mikor ez olyan takarékos.

— Épen azért.

MŰVÉSZ ÉLETPÁLYÁJA.

VERSES REGÉNY.

— Irta JÓKAI MÓR. —

Csizmája még nincsen; de van hegedűje,
Azt majd később vesznek: hogy addig ne nyűjje.
Dádé felismerte benn' a talentumot,
S nem kiméli tőle — a kolofónjumot,

Rajkó megszökött a szülői kastélyból,
És most az utfélen operát pazérol;
Rigolettót huzza, a hegedűt nyuzza,
Vándor utast egy réz pénzért majd kihuzza

Primásságig vitte, van saját bandája.
Bandának állandó, konvencziós csárdája,
Nem krajczár, piczula hull már a tányérba,
Bálba is elhívják most már néha néha

Van már pénz is, hir is, hozzá szép leány is!
Ki háborgatja most? ki az, a ki rányit?
»Gyere friss' a grófhoz! ott várnak vagy húszan.«
»Menj pokolba! Most a szeretőmnek húzom!«

Solo virtuoz lesz, színpadon hegedül,
Megmutatja mit tud, mikor van egyedül.
Koszorút, bokrétát hajigálnak neki.
Nem haragszik érte: — tessék! Megengedi.

Megbántja osztályát nagy művész Reményi;
De megtorlás nélkül nem marad merényi:
Büszkesége nagyobb, hogy sem ezt eltűrje;
Kihija párbajra, egy szál hegedűre!

Főherczeg-fiakat tanít muzsikálni,
Az udvarnál magát kezdi hopntalálni,
Az érdemrendekben már csak úgy válogat,
Kit félig fitymálva, kit szívesen fogad.

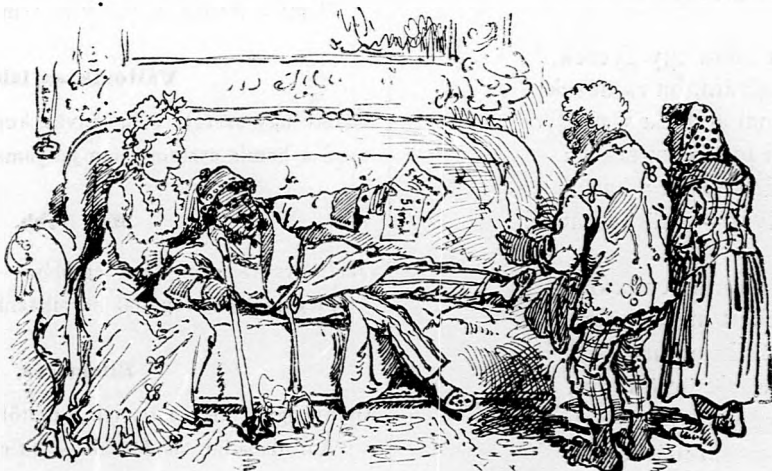
Büszke lesz az ember, hogy ha nagyra vitte.
Hegedűjét most már úgy hordják mögötte.
Inas, az is távol, kilencz lépésnyire,
Ne kompromittálja a mesterség hire.

El Amerikába, el az új világba!
Igaz művészetet egyszer az is lássa!
Vad indus lelkesül a szilaj muzsikán,
Csak az kár, hogy ottan minden ember cigány.

Most már nem muzsikál, hanem muzsikáltat;
Nem ő húzza a bált; hanem maga bált ad.
Nagyságos kisasszonyt elvesz feleségül,
S cabanos szivart szí, soha sincs a nélkül.

Vén dáde, barna lán könyörögve jönnek.
Öt forintos bankót oszt mind a kettőnek.
»Kik ezek! kérdi a szép hölgy szív-viditón.
»Ez itt szolgádom volt! Az csizmatiszitóm!«

Kékharisnya tünődése.

(Genre.)

Atéltem már vagy négy X-et;
Ismerem a csók mézizét,
Azt a híres Vilmát, Rixet,
Pompadura csodavizét,
Siklósi vizgyógy-curáját,
Gombos Berczi mixturáját.

Egész egy krónika multam.
Tul szárnyaltam az ős Évát:
Szóról szóra betanultam
»Brunczvig«-ot és »Genovévá«-t.
Pegazusnak sánta lova
Hordozott már ide - s tova.

»Fővárosi kofácská«-ba
Irogatok tárczaczikket,
S minthogy szerkesztője állja:
Csinálhatok sok szép viccet.
Hogyha czikkíráshoz ülök:
Ez világnak befütyülök.

De midőn zord magányomban
Szöknek előlem a napok:
Csillagrugó bánatomban
Még a menykőhöz is kapok,
Az az a »Szent koszorú«-hoz,
Derű után a borúhoz.

Csinálója szent egy gyerek,
Mosolyog rám, ha rá nézek,
Kacsómmal arczára verek,
S e világi gyönyört érzek;
Hát midőn nyújtja a karát
Az a kedves — szürke barát! . . .

Oh te bölcs mindenhatóság,
Minek kellett megvénülnöm,
És az örök hajadonság
Zátonyára felcsücsülnöm
Ha ez megfordítva vó'na,
Pudvás lantom másként szó'na.

Szombathelyi.

Ujságfaló álmaiból.

— *A Magyar Állam szerkesztőjét* vasrácsozattal fogják ellátni. — *Az Erzsébeti* ezen túl csupán klerikális cikkekkel fogják a virággyakat beültetni. — *A török kormány részére* szállítandó 1500 lópokrócz tekintetében Verhovay Gyula tette a legkedvezőbb ajánlatot. — *Czeglédén* Pucher Ervin stockeraui czég választott országgyűlési képviselőül. — *Soldosné* asszony most már minden nap foglalkozik a keleti kérdéssel. — *Az angol parlament* újabb szerepet tanul, melyben ismét alkalma leendő ritka alakító tehetségének jelét adni. — *Egy sehwei*zi apácza fog legközelebb a népszínházban fellépni; egyik szerepe a Tévedt nő lesz. — *Patti* ismét ellátogat hozzánk, hogy kizsebelje a vakbuzgókat. — *A magyar miniszteriumot* hatóságilag megvizsgálták és elég erősnek találták. — *A Carré* cirkusz és az osztrák miniszterium között egyesség jött létre.

FULÁNKOK.

A lutri.

Lutriba rak Nyomori: legalább nem dolgozik, ur lesz!
És beteszi az utolsó harapás kenyerét.

Az más . . .

Pinkelesz ur a fiát számolni tanítja. De ő nem
Tudna beszámolni — a felesége előtt!

Érték és becs.

Nellin a máz, ékszer, pipere, sok pénzbe kerülhet:
Mégis a férfiak őt semmire sem becsülik!

Változik az izlés.

Esztike ugy szereté még lányka korában a gerlét:
S a hamis aszszony ma gólyamadárnak örül!

Még jobb.

»Járj egyenes útn, ez a legjobb.« — Jé! De megengedd:
Még jobb úri-fogattal kocsikázni azon.«

Elismerés.

Anynyi igaz, hogy a tiszték a tüztől hátra húzódtak:
Ám diadallal elül futnak — az ellen elül! . . .

Nimród.

A leányrabló.

(Románcz.)

Ócska kastély teremében
Nyujtózkodik a szép Ádi,
Szivecskéjét rágiák-rágiák
Az unalom poloskái.

Nem is csoda tehát, hogyha
Kelleténél tovább megyen,
És tervet főz, a mely hozzá
Mindenképen méltó legyen.

Egy hajtásnyira lakik csak
Kancsi szemü Dani báró,
Kihez egy-egy »csöndeskére«
Ádi úrfi be-bejáró.

De most nem a »csöndes« vonja:
Dani báró *gyámleánya*,
Kinek — tudja — fére helyen
Vetnek ágyat a diványra.

Őt akarja elrabolni
Be is illan setét éjjel,
Hogy repitse kastélyába
Forró vágygyal, édes kéjjel.

És elegendő kurázsi
Ily nagy tetthez hát csak kellő,
Azért a nemes italból
Jól benyakal mindakettő.

Ő s huszárja tudni illik
Pista huszár be is csuszszan.
Őlbe fogva hozza terhét,
Csendes az, még meg se' mukkan . . .

S elrobognak a kastélyhoz.
És a zsákányt a terembe
Czepeli izzadva Pista,
S leteszi a kerevetre.

Az úrfi meg forró vágygyal
Hallgatja a lélekzetét,
Hanem — szerencse, hogy nincsen —
Bizony elveszteni é szét:

A tökrészeg Dani báró,
Kedélyesen az pislog ott,
Mint a béka, mely hajdan a
Kocsonyába belé fagyott.

Versényi György.

„T. T.“

Egy nagy magyar város Tüzoltó Testületét megáldotta a Jehova egy idegen fajú felügyelővel. Egyszer tüzet jelen-
tenek, s a tüzoltók sietnek a tüzhöz; útközben egy széles
utcán, melyet ott vácuútczának neveznek, a vizekocsi
kereke ezer darabra törik, a kocsi 12 akó vízzel felborul,
s a szegény tüzoltókat a kövezetre dobja, kik mind meg-
sérülnek.

Bezzeg van másnap rapport; és mert a kocsinak
rozzant kereke bátorzkodott eltörni: német felfogás érte-
lében, — degradálják a kocsin ülő csövezetöt, de meg
nem csak ezt, hanem a fecskendön, tehát másik kocsin ülő
örparancsnokot is. Megjegyzendő, hogy azon ominosus
kerék azon gyárban készült, melynek azon bizonyos német
felügyelő az agense, tehát a keréknek nem lehetett rosz-
nak lenni!

Megtörtént az is, hogy a tüzoltó főparancsnoknak
1,500 frt jutalom megszavazását indítványozták, mert
egy elemi csapás okozta nagy szerencsétlenség alkalmával
a mentésnél »életveszélylyel működött!«

Ebben csak az a nevezetes, hogy az illető főparancs-
nok a *katasztrófa előtt egy héttel elutazott a városbói, és egy
héttel utána tért oda vissza.*

Hát az, ki csak éjjel-nappal, egész héten át, élet-
veszély között működött, mennyivel részesül nagyobb
jutalomban? Ezt bizony jutalmul — elbocsátották szolgál-
latából.

Zarándoklások.

*Konstantinápolyba a magyar ifjak;
Collegnoða a czeplédi polgárság;
Bécsbe a „kéregetők“;
Prágába a legnagyobb hős;
Rómába a lábcsókoló keresztshad;
Zálogházba a „nyomorultak“;
„Fortunába“ a gründerok;
A VII-ik menyországba a — szultánok.*

A VÉNIFJU LEGÉNY.

Irta VÁLYNÉ JÓKAI ESZTER.

(Folytatása és vége.)

Veressné asszonyság rendkívül sok baromfit tartott, különösen tömérdek réczét, abból sok szép haszna volt évenként mindég, de most az egyszer csak nem nagy kárára vált, hanem kegyes sorsa most is aligha nem az ő hasznára fordította kacsái lármás sáppogását.

Már dél is elmúlt és a völegény sehol nem találtatott — ha Cserephengőné asszonyság ott lett volna bizonyosan előkereste volna rejtékéből Danikáját, ismerve fia gyengéit, tudta, hogy szerez mindent a mi uj viselni, rá jött volna az édes anya arra a gondoatra ott keresni gyermekét még azért is, valjon nem a réczék elől menekült-e oda? szóval az édes anyja rá talált volna arra a helyre, a honnan búsan, és éhesen, nagy izzadva nézte a völegény saját lakadalmanépét jönni, menni, de az ő megszabadítására csak senki nem érkezett. Minél meszebb haladt az idő, annál kevesebb bátorsága lett hollétét felfedezni, félt hogy kigunyolják még a kis Piroska is mit mondana? hogy kacagna, nagy szorongatásán utóbb könnyített áldott természete — el aludt.

Mikor mindenki igazán meggyőződött, hogy a völegény nincs sehol, eltűnt, akkor elő állt a tekintetes főbíró ur, mint Katicza kisasszony násznagya, szép telt piros simára borotvált orcájá feketére kikent hegyes bajusza, egy kissé kopaszkodó fején a haj szépen felfelé fésülve és homlokán csigába csavarintva, kurta, vastag nyaka és kised gömbölyü termete, melyen az ez előtt vagy tíz évvel készült arany zsinoros diszmagyar ruha ugyancsak megfeszült — igen tiszteletre méltó násznagyi alakot képviseltek, mindjárt első tekintetre. Hát meg mikor megszólalt nyájas engesztelő hangján, iparkodott melegséget találni a völegény megfoghatatlan elmaradásáért, vagy is inkább eltűnéséért. A kis Katka szörnyen sirt, Terka, Janka, Böske, még a mindég kacagó kis Piroska is látva az általános sirást, hát ő is rá kezdte, sirt a mint elkényeztetet gyermekek szoktak nagy szöpögéssel. Veressné asszonyság se tudta őket hamarjába mivel vigasztalni, csak csitította, hogy hagyják abba, nem érdemes egy sohajtásra az egész legény, jól tette az ördög, hogy elvitte, bár ide se hozta volna csak szégyent hagyott a fejemen, de te édes Katkám jól jártál, azt a gyáva férfit ugyan ne sirasd.

— Soha se sirasa Katicza hugom azt a vén számár völegényét — segített vigasztalni a kedélyes násznagya a kis zöpöső menyasszonyt édes anyának — ha már elszánta magát férjhez menni; jöjjön én hozzám! elveszem én, nem vagyok én még olyan ősz mint az a Cserephengő, nincs még annyi fehér

hajam, ha tán vagy husz esztendővel öregebb vagyok is mint az, hidje meg nem veszt a cserén, ha már arra rá szánta magát! hogy ahoz hozzá megy, úgy bizony lehet az én feleségem is.

A főbíró ur egész komolyan ismételte ajánlatát Veressné asszonyságnak és kérte fogadja őt fiául a helyett a ki mint látszik úgy sem érdemes Katkára, mutassák meg neki, hogy nem kell ezután, ne várjanak rája.

A derék asszonyságnak nem is lehetett a főbíró ur ellen semmi kifogása — szent igaz, gondolta magában a jó anya, hogy ez a főbíró embernek is hasonlíthatatlanul külömb annál a Danikánál, a bizony se gyerek, se ember, aztán meg bizonyosan az a dölyfös Cserephengőné üzi belőlünk ezt a csufot, hogy megmutassa valakinek tán ott a falujokban, hogy az ő mamlasz fia milyen leányt kapna de ott hagyja az esküvő napján. No hiszen csak tudtam volna alávaló szándékát mikor Johannát jött köszönteni, hogy az én leányaimat tüzte ki világ nyelvére tenni, de gyanítottam is hogy az a gögös asszony nem vallotta meg igazán mért jött ide annyi földről a fiának feleségért, ej ha tudtam volna, hogy így tesznek de kifordítottam volna a rudjokat — ilyen gondolatok egész serege persze hirtelenséggel fordultak meg Veressné asszony fejében, és végre azt igen kellemes boszuállásnak képzelte ha az ő, Danika által itt hagyott leányát tüstént egy olyan férfhoz adhatja nőül, a ki mindenkor és minden tekintetben igazi szerencse, olyan férfhoz képpent kivált mint az eltűnt völegény. Az anyja hát mosolyogva fogadta a tekintetes főbíró ur ajánlatát, és kijelentette hogy neki épen semmi kifogása nincs ez ellen a házasság ellen, ha Katkának tetszik, ő örömmel adja áldását; mert tudja hogy leánya boldog lenne. Hanem Katka szeretett volna rögtön klastromba menni, annyira el volt keseredve, de mivel a faluban nem volt klastrom, hát hogy a lakodalmi készülétek kárba ne veszenek, csak jónak látta az egész siránkozó rokonság a kis Katkával egyetemben, elfogadni a derék uri ember házassági ajánlatát, így legalább megmenekülnek attól a gunytól, hogy tőlök a völegény, és Cserephengőeknek is megmutatják, hogy nincs rájuk szükségük és egy napig sem bántkodtak utánnok.

A rögtönzött völegény-főbíró egy pár tanuval mindjárt át kocsiztak a Vízispány egy órányi fekvő birtokába — dispenczióért, hogy az esketés még az nap megtörténhesék.

— No tekintetes Vízispány barátom még így se jártam ám hatvan év óta az az, hogy nem voltam ilyen járatban a magam részére — kezdte beszédét

az új völegény, azután elbeszélte vidáman, hogy ő most násznagy volt, hanem bekellet állni völegénynek.

Az alispány jól kaczagott a kedélyes előadásnak — Régen úgy kellett volna már neked barátom, hanem így is jól van, jobb későn mint soha sem. Az a kis leány meg már ha úgy is ahoz az összbecsavarodott vén gyerekekhez hozzá ment volna, igazán szerencsésnek mondhatja magát, hogy ilyen cserét tehetett, te is boldog lész vénségedre barátom: mert Veressné asszonyság családjáról mindig csak dicsérően hallottam beszélni, leányai, igazán kedves élénk magyar hölgyek, nem hiába volt a te nótád a mit mindég huzattál és danoltál a cigányokkal ha együtt mulattunk »magyar szeres magyar lányt« most már lesz kit igazán szerethetsz is. Természetesen én leszek a násznagyod, menjünk, vigyük a disznacziót. Még ma én is eljáróm a kállai kettőst, — ajánlkozott vidáman a kedélyes alispány, persze hogy a feleségemet is elviszük a te menyegződre, tudod nem kell annak a készülődésére soká várni, mert az a mellett, hogy jó gazdaszony mindég olyan csinos, bár hol megjelenhetne. De mindezen dicséret daczára is azzal a hirrel jött vissza az alispány ur kedves völegény barátjához — hogy biz az asszony nem akar azon módon a mint most egy kasból, a mézet kiszedte kocsira ülni hanem előbb valami selyem kantust ölt, meg fátyolós főkötőt tesz, szóval lakadalomhoz illően öltözik, úgy megy maid velök.

Az alispányné asszonyság öltözködése csak ugyan igen hamar megtörtént, pedig ugyan csak menyegzőhöz kellően felvont diszítve, deli egy magyar nő volt. Mily jól esett szegény Katkának attól a derék asszonyságtól nyájas, bátorító szót hallani. Veressné asszony is tökéletesen megnyugodott leánya sorsa fordulatán.

Oly jókor megérkeztek, hogy még napvilágnál meg lett az esküvés. Az estveli nap bucsu sugarai köszöntötték a gyermek menyasszonyt, és a vén ifjú legényből, fiatal férjé avanszirozott főbíró urat, a mint a templom küszöben állva fogadták a jelen voltak szerencse kívánatait.

Van-e a világon olyan cigányasszony, a ki tegnap ilyenkor azt merete volna jövendőlni, hogy mi ma reggel mint násznagy jövünk el onnan hazulról és mint völegény, vagy inkább új házas férfi megyünk haza? — ilyen formán köszöntötte főbíró urat hűséges vén huszárja — dejsz meg is puczolom ám a cipellőjét olyanra mint a tükör, ennek a mi gyönyörűséges főbírónéknak, nem lesz annak a ruháján soha egy szem por, mert azt mind én po-

rolom és kefélem végig — ajánlkozott a ruha és lábbeli tisztításban fáradhatatlan öreg cseléd, büszke volt rá, hogy ő milyen tökélyre vitte a csizma fényesítés művészetét, a vármegye urai mind ő hozzá küldték huszárjaikat megtudni, hol veszi a csizmafényaszt.

— Hhaj öcsém — szokta válaszolni a kérdőeknek, ti csak ujonczok vagytok, majd ha annyi csizmát megpucoltok mint én, akkor megtudjátok, hogy nem a suvixtól lesz fényes a csizma, hanem a kefekoptatástól.

Danika mikor végre előkerült, csak elbámult a történeteken. szeme szája tátva maradt, nem bírta megérteni a dolgot, soha egész életében. A romlását okozta új hintóban haza ment mamájához, és noha már majd nem fertályszáda, hogy ezek történetek, ifjabb Cserephengő Dánielt még most is a házasaladók orában lehet találni. Szép birtokukat Cserephengőné asszonyság akkori boszujában és szegyenében nagy hamar eladta, a pénzel elmentek ebből az országból, el is költötték az utolsó forintig, akkor aztán vissza sompolyogtak. Szerencsájokra Katalin asszonyság bátyja még élt, az magához fogadta őket, később is örökölte is utánna, és most élnek még szép csendesén, nem bántja őket senki, ök is békével hagynak másokat. Cserephengő Dánielné született Kongó Katalin — mint magát hajdanában mindég nevezni szokta — elvesztette nem csak hallását, de beszéde hangját is, fiát szereti most is mint kis gyermeket, az pedig természeténél, nevelésénél, és élete sok eseményeinél fogva, most is inkább gyermek, mint vén ifjú legény.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **D. D.** (az igazi.) A factum tanulságos, jönni fog; a másik nem »igazi.« — **F-s.** Az »Ü.« censuráját szerencsésen kiállja. A bonmot különösen sikerült. — **Üstökös üstöke.** Hiányzik küldeményéből az ütés. — **C» contra »CZ.** Hagyjuk e C-heccet és z-irtóháborút. Mért vetnök számki a jámbor zét? O (azaz Zé) törvényes élete párja Gének, felesége, nem mesallienze az! Már régebben sem sikerült őket elváltásra birni. Az egész orthografiai »reform« a Föv. L. vivmánya, maradjon dr. Vad...nak az egész czaczatum. — **V. F.** Itt van a bünre a büntetés. Vajh lesz e fogantja? — **A bécsi cs. k. bank stb. Zavarosak.** — **Az én virtusom,** stb. Gyenge döngicsélés, szunyognyi tartalom. Sokkal jobban, vagy sehogy. — **K.** Azt a rébuszt nem mi közöltük; de ott sem jelenti »a Beteg sirját.« — **Pogány Berezi.** Mihánst fagy! Irzik rajta jaz Szellő respiratiója. Ha Önkegyed vélczet tanyá jabban, hogy asszonyga hogy ies manérba beszi, hácscsak küdgye be ja Borszembe, ott nigy kizzel kapnak rajta (t. i. a zuságcsinyáló, mömmeg a Mokányi drusza.) — **Feigelstock.** Klasszisch. Jönni fog. — **B-i E-k.** Miután variatio delectat, valami ujat kérünk az ön szilárd cégéjétől. — **Több kéziratról** hely szükében jövő héten.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státi úteza 80-ik szám al att.

Budapest 1877.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.

HIRDETMÉNY.

A Pesti »hazai első takarékpénztár egyesület«

ÉVI RENDES KÖZGYÜLÉSE

folyó évi márcziu hó 10-ik napján délutáni 4 óraker fog az intézet helyiségében megtartatni.

TÁRGYAI:

1. Igazgatósági, és
2. Felügyelő bizottsági jelentés az 1876. évi üzlet-eredményről.

3. A mérleg és a tiszta jövedelem iránti határozathozatal az alapszabályok 20 §-a értelmében.

4. Egy igazgatónak az alapszabályok 34. §-a értelmébeni megválasztása.

5. Hat felügyelőbizottsági tagnak 3 évre leendő megválasztása.

6. Igazgatósági előterjesztések.

Mely közgyűlésre a t. részvényesek azon figyelemzetéssel hivatnak meg, hogy az alapszabályok 16. §-a értelmében szavazati jogát csak személyesen megjelenő oly részvényes gyakorolhatja, kinek részvénye 1876. év utolsó napjáig nevére iratott és a közgyűlést megelőző nap déli 12 órájáig a társaság pénztáránál szelvényeivel együtt letétetik.

Kelt Budapesten, 1877. február 16-án.

Az igazgatóság.

(Utánnomat nem díjaztatik.)

A németországi gyógyászati üggyársulatok által megvizsgált, és kitünő alkalmazhatósága végett a magas cs. k. magyarországi helytartóság által engedélyezett

Köszvény-vászon

mindenféle köszvény, csusz (Rheuma), in-szagatás,

mell-, gerinc-fájdalmak, keresztcsontfájás (Hexenschuss), láb-köszvény stb. ellen. **Egy csomag ára 1 frt 5 kr., kettős-ejű 2 frt 10 kr.**

Hufeland hirneves orvos mondja orvostani műveiben: Két betegség van, melyek ellen az orvosi tudomány hasztalan látszik keresni erőteljes gyógyszereket; ezek **fejköszvény** és a **podagra**; e gyógyszer a fentebbi köszv.-vászon használatával által felföldöztetett.

Dr. BURON párisi általános sebtapasza

mindenféle sebek, gennyedések és daganatok ellen. — Egy köcsög ára használati módszerrel együtt 70 kr., kisebb köcsög 30 kr. Postán küldve 10 krral több. Valódi Pesten egyedül csak **Török József** ur gyógyszer-tárában, király-utca 7. sz. — **Debreczenben**: Rotschneck ur gyógyszer-tárában. — **Szombathelyen**: Pillich Ferencz ur gyógyszer-tárában. — **Mohácson**: Jezevics Károly. — **Kolozsvártt**: Wolff gyógyszerésznél. — **Pécsett**: — Zsolnay. — **Szegeden**: Weiglein és Kovács gyógyszerész. — **Temesváron**: Kraul. — **Nagyváradon**: Molnár gyógyszerész. — **Székes-Fehérváron**: Dieballa. — **Gyöngyösön**: Vozáry gyógyszerész. — **Szilgetvárott**: Ehrenfeld W. — **Miskolcz**: Ujházy gyógyszer. — **Pozsony**: Söltz. — **Kassán**: Eschwig Ede és fia gyógyszer-tárában.

ÓVÁS.

A mi

csász. kir.

szabadalma.

OCARINA

díjnyertes hangszereink

egyidő óta utánoztatnak, s a hirdapokban bécsi czégek által mint valódiak hirdettetnek.

Több elismert zene-tekintély és szak-rtó felhívása folytán jelen óvásunkat a t. cz. közönség érdekében a becsajtnak közre, hogy a más-hol számlott **ugynevezett** Ocarina megvételelől óvjuk, melyek, a mi a minőség s általában a tiszta hangolát illeti, a mi **csász. kir. szabad** valódi oasz ocarinákhoz még csak nem is hasonlíthatók.

A mi **csász. kir. szabad** Ocarina hangszereinkön mindenki, még a nem zeneértő is, egy órai gyakorlat után, a legszebb darabokat képes játszani, s a következő árakon kapható:

I.	II.	III.	IV.	V.	VI.	VII. számu
1.-	1.50.	2.-	2.50.	3.-	4.-	5.- frt.

Zongora kíséretre hang-ít ocarina 3 frt 25 krba ke ül. Könnven érthető, nyomtatott utasítás kat minden darab mellé **ingyen** mellékelünk. — **A cs. kir. szabad** valódi **ocar** ák kaphatók az **olasz hangszer-tárban Bécs, Burgling 3.**

Figyelmeztetés! Minden val di ocarinánk a csász. kir. szabadalommal van ellátva. — Minden máshol ajánlott, utánzóit, nem szabadalmazott ugynevezett ocarinát egyenként 50 krral számítjuk, nagyban még sokkal olcsóbban is.

Vidéki megrendelések, utánvét mellett, pontosan teljesítetnek. Ismét eladók árleengedésben részesítetnek.

A hires 30 éves

valódi szirmial

zárda-

szilvorumnak

egyedüli főraktára

BUDAPESTEN:

ÉDER ANTAL GYULA

zongora üzletében

váci-utca 12. szám alatt létezik.

Ára nagy pezsgő-üvegben 1 frt 20 kr.
pintes üvegben 2 frt — kr.

Szétküldések, előpénz és utánvét-
tel mellett, minden irányban minden-
kor pontosan teljesítetnek.

LŐPOR,

fehér és fekete (svájci és angol) továbbá

ROBBANÓPOR

(**dynamit**), gyújtókanócz, gyutacs, töltények, valamint minden néven nevezendő lö- és robbantó anyagok a legolcsóbban kaphatók

ÉDER

I. kir. löpor-kereskedésében, Budapesten,
Iroda IV. kerület, váci-utca 12. szám alatt. Fennáll 1850. óta

Löpor-árak:

1 kilo legfn. svájci vadászpör dobozban 2 frt 20 kr
1 kilo angol fehér vadászpör dohányszacsokban 4 frt 60 kr

A láda és bepakolási díj:

1 kilonál 25 kr., 2 kilonál 30 kr., 3 kilonál 40 kr., 5 kilonál 50 kr.

Megrendeléseknél az ár egyuttali megküldését kérem.